

வழுவமைதியும் இருபதாம் நூற்றாண்டுப் பார்வைகளும்

Deviation and Twentieth-century perspectives

ஸ்ரீ. மணிகண்டன்¹, முனைவர் க. ஜவகர்²,

¹முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை, தமிழ்நாடு மத்தியப் பல்கலைக்கழகம், திருவாரூர்

²நெறியாளர்&உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, தமிழ்நாடு மத்தியப் பல்கலைக்கழகம், திருவாரூர்.

¹S. Manikandan, Research Scholar, Dept. of Tamil, Central University of Tamil Nadu, Thiruvavarur, Email: manikandansri97@gamil.com

²Dr. K. Jawahar, Research Supervisor&Assistant Professor, Dept. of Tamil, Central University of Tamil Nadu, Thiruvavarur, Email: kajawahar@gmail.com

Abstract:

Deviation refers to the grammatical errors in the structure of a language which are socially accepted. Various features of a language has this deviational quality. In this context, deviation is more important in the creation of poetry. Tolkappiyam, later grammatical texts and the commentaries of the Tamil grammatical texts explain the concept of deviation in these two dimensions. Twentieth-century perspectives of deviation reflect contemporary relevance and a global outlook. Particularly, they emphasize the importance of deviation in the perspective of poetics. This article explores the trends in twentieth-century studies regarding such perspectives.

Keywords: Deviation, Poetics, Tolkappiyam, Global perspective.

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

வழுவமைதி என்பது மொழியமைப்பில் இலக்கணநெறிக்கு மாறாக அமைந்தாலும் சமூகத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதைக் குறிக்கிறது. மொழியமைப்பின் பல்வேறு கூறுகள் இத்தகைய வழுவமைதிப் பண்புகளுடன் அமைகின்றன. இந்நிலையில் கவிதையாக்கத்தில் இப்பண்பு கூடுதல் முக்கியத்துவமுடையதாகிறது. இந்த இருநிலையிலும் தொல்காப்பியமும் பிற்கால இலக்கண நூல்களும் உரையாசிரியர் ஆய்வுகளும் விரிவாக விளக்குகின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டுப் பார்வைகள் சமகால முக்கியத்துவத்துடனும் உலகளாவிய நோக்குநிலையுடனும் அமைகின்றன. குறிப்பாகக் கவிதையியல் நோக்கில் வழுவமைதியின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறான நிலைகளில் இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆய்வுகளின் போக்குகளை இக்கட்டுரை ஆய்வு செய்கிறது.

திறவுச்சொற்கள்: வழுவமைதி, கவிதையியல், தொல்காப்பியம், உலகளாவிய நோக்கு.

முன்னுரை

ஒவ்வொரு காலப்பகுதியும் தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கியமானவையாகும். கி.பி. ஐந்து முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியைத் தமிழின் பழைய இலக்கண-இலக்கியங்களைத் திரட்டித் தொகுத்த தொகுப்புக் காலமெனவும், கி.பி. ஒன்பது முதல் பதினான்காம்

நூற்றாண்டினை உரையாசிரியர்களின் காலமெனவும் பொதுவாகப் பகுத்துக்கூற முடியும். அதுபோல இருபதாம் நூற்றாண்டினைப் புத்திலக்கியங்களின் காலம் எனக்கூறலாம். இந்நிலையில் ஐரோப்பியர்களின் வருகையினால் விளைந்த முக்கியமான மாற்றம் அச்சு இயந்திரங்களின் வரவாகும். வீரமாமுனிவர், எல்லீஸ், கால்டுவெல், ஜி.யூ.போப் போன்ற கிறித்தவ மிசனரிமார்களின் பங்களிப்பானது தமிழ்மொழி, இலக்கியங்களை அடுத்தக்கட்டத்திற்கு எடுத்துச்சென்றதெனக் கூறலாம். மேலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் முதலே அறிவுத்துறைகள் எல்லாம் உலகளாவியனவாகக் கொண்டு ஆராயப்பட்டன. இக்காலக்கட்டத்தில் பல்வேறு மேலைக்கோட்பாடுகள் தமிழாய்வுலகில் அறிமுகமானது. எனவே இந்த “இருபதாம் நூற்றாண்டைக் கோட்பாட்டுக்காலம்”¹ என்று அறிஞர்கள் வரையறுப்பதாக அ.அ.மணவாளன் குறிப்பிடுகின்றார். மேலைநாடுகளிலிருந்து பல நவீனக் கோட்பாடுகள் அறிமுகமானதைத் தொடர்ந்து தமிழிலிருந்தும் குறிப்பாகத் தொல்காப்பியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு திணைக்கோட்பாடு, உள்ளுறைக் கோட்பாடு, இறைச்சிக் கோட்பாடு, மொழியியல் பின்புலத்திலிருந்து தொல்காப்பியப் புணரியல் கோட்பாடு, உருபனியல் கோட்பாடு, தொடரியல் கோட்பாடு எனப் பல ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இந்நிலையில் தொல்காப்பிய வழுவமைதிக் கருத்தாக்கம் குறித்த இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆய்வுகள் முக்கியத்துவமுடையனவாகின்றன.

வழுவமைதிக் கருத்தாக்கம்

இலக்கண நெறிக்கு மாறாக அமைந்தாலும் சமூகத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவது என்பது வழுவமைதிக்கான பொது வரையறையாகும். இப்பார்வையென்பது திணை, பால், இடம், காலம் போன்ற இலக்கண விதிகளுக்குட்பட்டதாக அமைகிறது. இப்பார்வையை வழுவமைதிக்கான கூறுகளுள் ஒன்றாகக் கருதமுடியுமேயன்றி வழுவமைதிக்கான விரிந்த தளத்தில் இருந்து பார்க்கக் கூடியதாக இல்லை. அதாவது, மொழியின் எந்தவொரு கூறும் பொதுவான அமைப்பிலிருந்து விலகி மற்றொரு தளத்திற்குச் சென்றாலும் மொழியமைப்பு, சமூகப் பண்பாட்டுப் பொருண்மைத்தளம், அழகியல் போன்றவற்றின் பின்னனியிலிருந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதையே வழுவமைதியெனக் கூறமுடியுமென்பதை இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் போன்ற உரையாசிரியர்களின்வழியாக அறிந்து கொள்ளமுடியும். உரையாசிரியர்களைப்போன்றே இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆய்வாளர்களும் வழுவமைதிக்கான பார்வையினை முன்வைக்கின்றனர். அதாவது, இலக்கண நெறியில் விலகிச் சென்றவை மட்டுமல்லாது பொருண்மைத் தளங்களிலிருந்தும் வழுவமைதி விளக்கப்பட்டுள்ளது என்பது மிகவும் முக்கியத்துவமுடையதாக அமைகின்றது. அதாவது, மொழியானது எப்போதும் நிலைபேறாக்கம் பெறப்பட்ட நிலையில், வழாநிலையில் இயங்குவதில்லை. அதன் இயக்கமானது சாதாரணப் பேச்சு வழக்கில் சமூகப் பண்பாட்டுப் பொருண்மைத் தளங்களையும் உள்ளடக்கியதாகவே இருக்கின்றது. எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே², தெரிபுவேறு நிலையல் – குறிப்பில் தோன்றல்³, உணர்ச்சி வாயில் உணர்வோர் வழித்தே⁴, மொழிப்பொருள் காரணம் விளிப்பத் தோன்றா⁵ முதலிய தொல்காப்பியப் பார்வைகளினூடாக மொழி- சொன்மை பொருண்மை

உறவுநிலைகள் நேரடித் தன்மையுடையனவாக இல்லாமல் குறித்தல் நிலையுடையனவாகவும் சமூகப் பண்பாட்டு நிலைகள், மொழியாடலை எதிர்கொள்வோர் நிலையிலிருந்தும் அணுக வேண்டியதாகவும் இருக்கிறது என்கிறது தொல்காப்பியம். இந்நிலையில் மொழியே வழுவமைதியால் இயங்குகின்றது எனவும் கூறமுடியும். பேச்சுமொழியே வழுவமைதியால் இயங்குகிறபோது கவிதை மொழியானது அத்தகையத் தன்மையைக் கூடுதலாகப் பெற்றுள்ளது. இவ்வழுவமைதிக் கூறுகள்தான் கவிதைமொழியை அழகியலாக மாற்றுகின்றன.

வழுவமைதியும் இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆய்வுகளும்

தேசிய உருவாக்கம், அவற்றினூடாகத் தமிழ் அறிவு - கலைமரபுகளின் புத்தெழுச்சி இருபதாம் நூற்றாண்டில் தீவிரமடைந்தன. இதனால் பழந்தமிழ்ப் பனுவல்கள் குறித்த ஆய்வுகள் முக்கியத்துவமடைந்தன. மேலைக்கோட்பாடுகளின் வருகையும் தமிழின் கோட்பாட்டாக்க விருப்பங்களும் இதனூடாக நடைபெற்றன. அந்த வகையில் தொல்காப்பியத்திலிருந்து பல்வேறு கோட்பாடுகளை முன்வைக்கும் நிலையில் ஆய்வுகள் தொடர்ந்தன. தொல்காப்பியம் முன்வைக்கும் வழுவமைதிக் கருத்தாக்கத்தின் மீதான ஆய்வுகளையும் இதன்பகுதியாகக் காணமுடியும்.

பொதுநோக்கு

தொல்காப்பிய ஆய்வில் இருபதாம் நூற்றாண்டில் முக்கியத்துவமானவரான ஆ. சிவலிங்கனார் தொல்காப்பியத்திற்கு ஆய்வுரையுடன் கூடிய உரைவளத்தை வெளியிட்டுள்ளார். அவர், தொல்காப்பியத்தை ஒரு வழுவமைப்பு நூலென்கிறார். அதாவது, “தொல்காப்பியம் ஒரு வாழ்வியல் நூல், பாவியல் நூல் என்போர் யாவரும் பொருளதிகாரத்தைக் கொண்டே அவ்வாறு கூறினர். ஆனால் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்னும் மூன்றதிகாரங்களைக் கொண்டு அது ஒரு வழுவமைப்பு நூல் என்னலாம்”⁶ என்று கூறுகிறார்.

ஆ. சிவலிங்கனாரின் ஆய்விலிருந்து தொல்காப்பிய எழுத்து, சொல், பொருளதிகாரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு கூறுகளுக்குமான பொதுவிதியிலிருந்து விலகுவன, மயக்கநிலைகள் ஆகியனவற்றை வழுவமைதிகளாகக் கொள்ளமுடியும். மேலும் பெரும்பான்மை, சிறுபான்மை எனப்பகுத்து பெரும்பான்மைப் பகுதியினை வழாநிலையாகவும் சிறுபான்மைப் பகுதியினை வழுவமைதியாகவும் கொள்ளமுடியும். அதாவது, மொழிபற்றிய தொல்காப்பியப் பார்வையானது வழுவற்றன கூறிப்பின் வழு, வழுவமைதி போன்ற கருத்தாக்கங்களைக் குறிப்பதாக அமைகின்றது எனக்கூற இயலும்.

வழுவமைதியே மொழிப் பொருண்மைப் புலமாகக் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. “வழுவமைதிகள் எனப்படுவனவெல்லாம் மரபுவழிப் பொருளைக் கொள்ளாமல் சூழற்பொருளையே சொல் ஏற்கும் என்பதற்குத் தகுந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். சுருங்கச் சொல்லின் சூழல்தரும் பொருளுக்கு அழுத்தம்

ஊட்டி, உணர்ச்சி வருவதற்குரிய ஒரு கருவியாகவே சொல்லினைப் புலவர்கள் கையாளுகின்றனர். மரபு இயைந்துவரின் சரி; இன்றேல் சூழலே விதியென்பது பொருள்கோள் நெறி; சொல்லின் கதி”⁷ என்று ம.ரா.பொ.குருசாமி வழுவமைதியை சூழல் பொருளின் பின்னணியில் இருந்து அணுகவேண்டுமென்கிறார். கி.நாச்சிமுத்து, “தொல்காப்பியர் ஒலி, எழுத்து, சந்தி முதலிய வழக்களையும் வழுவமைதிகளையும் தனியாக எடுத்துப் பேசவில்லை. எனினும் அவர் கூறும் சந்தி விகற்பங்களை வழுவமைதிகளாகக் கொள்ளலாம்”⁸ என்று குறிப்பிடுகின்றார். எனவே பொருள் வேறுபாட்டிற்குக் காரணமாக அமையும் புணர்ச்சி முறைகள் அவை வரும் சூழலுக்கேற்றவாறு ஒழுங்கமைவுகளைக் கடந்து புணரும் சூழல்களும் மொழியமைப்பிலுள்ளதைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடியும். எனவே இவ்வாறான ஒழுங்கமைவுகளைக் கடந்த புணர்ச்சி முறைகளை வழுவமைதியாகக் கொள்ளமுடியும்.

கவிதையியல் நோக்கு

சொல்லுக்கான அர்த்தமென்பது அதன் மொழிப்பயன்பாட்டைப் பொறுத்ததாகும். எனவே சொல்லுக்கான பொருள் விளக்கம் அம்மொழியின் பண்பாடு, வரலாறு, நிலவியல் போன்ற மொத்தச் சூழலையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கின்றது. ஆகவேதான் சொல்லுக்கும் பொருளுக்குமான உறவென்பது குறியீட்டு நிலையிலான இயக்கத்தைக் கொண்டுள்ளதென மொழியறிஞர்கள் குறிப்பிடுவர். தொல்காப்பியரின் சொன்மை-பொருண்மை குறித்த கருத்துகளும் இவ்வாறான பார்வையை உறுதிப்படுத்துவனவாகவுள்ளன. அந்த வகையில், தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் உள்ளுறை, இறைச்சி போன்ற கருத்தாக்கங்கள் கவிதைக்கான பொருளைப் பல்வேறு தளங்களுக்குக் கொண்டுசெல்கின்றன. கவிதை எப்போதும் ஒற்றைப் பொருளையுடையதாக இருப்பதில்லை. அதாவது, கவிதைக்கும் அதன் அர்த்தப்படுத்தலுக்குமிடையில் பல்வேறு பொருள்தளங்கள் உள்ளன. எனவேதான் நச்சினார்க்கினியர் போன்ற உரையாசிரியர்கள் தொல்காப்பியப் பொருளியலை வழுவமைதிக்கான இயலாக விளக்குகின்றனர். இந்நிலையிலிருந்து பொருளியலை விளக்கும் இலா. குளோறியா சுந்தரமதி, “பொருளியல் கவிதையின் வெளியீட்டில் பொருந்தும் உத்திகளை ஆராய்கிறது. இவ்வுத்திகள் சொல்தளத்திலும் பொருள்தளத்திலும் அமையும் பிறழ்நிலைகளின் (Deviation) அடியாகத் தோன்றியவை. இவற்றைக் கவிதையின் வெளியீட்டுத் தளத்தில் இவற்றால் உளவாகும் சுவைகருதி அமைத்துக் கொள்ளும் நிலையே இவ்வியலில் பொருந்துகிறது. நச்சினார்க்கினியர் சொல்நிலையிலும் பொருள்நிலையிலும் வழுவமைதி கூறும் இயலாகவே இவ்வியலை விளக்கியுள்ளார்”⁹ என்று பொருளியலை விளக்குகின்றார். அதாவது, நச்சினார்க்கினியரின் கவிதையியல் நோக்கைக் கருத்தில் கொண்டு பொருளியலைக் கவிதையின் அழகியல் நோக்கில் அணுக வேண்டும் என்று கூறுகிறார். இந்நிலையில் பிறழ்நிலைப் பண்புகளாகிய வழுவமைதிக்கூறுகள் கவிதையின் அழகியலாக அமைகின்றன என்று கூறமுடியும்.

படைப்பாளர்களும் இவ்வாறான பார்வையை முன்வைத்துள்ளனர். மொழி அடிப்படையில் குறியீட்டு நிலையிலான இயக்கத்தைக் கொண்டுள்ளது. இக்குறியீட்டு இயக்கமானது கவிதைமொழியில் மேலோங்கியிருப்பதாகவும் அமைகின்றது. எனவே கலைமொழியானது மொழியின் விதிகளை மேலதிகமாக உடைக்கும் தன்மையினையுடையதாகும். அந்த வகையில் வழுவமைதியென்பது விதிகளை உடைத்து நிற்பதால் கலைமொழி இக்கருத்தியலை ஏற்பதாக அமைந்து கவிதையினை அழகியலாகவும் கலைநயமிக்கதாகவும் மாற்றுகின்றது. இதனை, “சிறு குழந்தையின் காதுகளில் இரும்புக் கம்பியால் தட்டான், குழந்தை அழ அழக் குத்துவது வந்துயர் பயப்பதாக இருந்தாலும் அத்துளையில் பின்பு அழகான பொன்னணி ஒன்று அமைந்து காட்சிக்கு எழில் உண்டாகிவிடும்போது அந்தத் துயர் மறைந்து விடுகிறது. அதுபோல இலக்கிய ஆசிரியன் வழப்புரிந்து மரபு தவறினால் அந்த வழவுக்குக் காரணமாக அமைந்த பொருளாட்சி அதனினும் சிறந்த நயம் ஒன்றை அளிப்பதாக இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு நயமளிக்காத நிலையில் மரபுவழு அமைத்துக் கொள்ளப்படுமானால் அது இலக்கிய ஆசிரியனின் சொந்த ஆற்றற்குறைபாட்டை நிர்ணயிக்கத் தகுந்த சான்றாக நிற்குமே அல்லாமல் வேறொன்றும் ஆகாது”¹⁰ என்றும் “இலக்கிய ஆசிரியர்கள் தங்களது தவறுகளை மறைக்கும் ஒரு சாதனமாகப் பயன்படுத்துவது அன்று வழுவமைதி என்பது. ஒரு நயத்தையோ அழகையோ உண்டாக்க வேண்டிய விரைவில் சிறிய மரபுப்பிழை நேர்ந்துவிட்டால் வேறு வழியின்றிப் பயனின் மிகுதியை நோக்கி அமைத்துக்கொள்ளலாம்”¹¹ என்றும் குறிப்பிட்டு வழுவமைதியைக் கவிதையின் ஏற்பாகக் கூறுகிறார்.

முடிவுரை

வழுவமைதியானது மொழியின் அடிப்படையான முதன்மையான கூறாக இயங்குகிறது. தொல்காப்பியம் தொடங்கி, பிற்கால இலக்கணங்கள், உரைகள் எனப்படலும் ஆய்வு செய்திருப்பினும் அவற்றின் தொடர்ச்சியில் இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆய்வுகள் உலகளாவியப் பார்வைத் தளத்தில் அணுகியிருக்கின்றன. பொதுநிலையில் தொல்காப்பியத்தை வழுவமைதி நூலாகவும் சூழல் பொருள்நிலையிலும் எழுத்து-சொல்நிலையிலும் பார்க்கும் பார்வைகள் அமைந்துள்ளன. சிறப்புநிலையில் வழுவமைதியை, பொருளியலை மையமிட்டு நச்சினார்க்கினியரின் பார்வையை முதன்மைப்படுத்தி கவிதையியல் நோக்கில் முக்கியத்துவப்படுத்திய ஆய்வுகள் தனித்துவமானவைகளாக அமைகின்றன. இந்த இரண்டாம்நிலைப் பார்வையானது தொல்காப்பிய, தமிழ் மரபின் வழுவமைதிக் கருத்தாக்கத்தை இருபதாம் நூற்றாண்டில் முதன்மைப் பெற்ற புதுத்திறனாய்வின் போக்கோடு இணைத்துக்காணும் உலகளாவிய நோக்குநிலையை உடையதாக அமைகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. மணவாளன்.அ.அ., இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கியக் கோட்பாடுகள், ப.5
2. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் நூற்பா.152
3. மேலது., நூற்பா.154

4. மேலது., நாற்பா.387
5. மேலது., நாற்பா.388
6. செல்வராசு. சிலம்பு நா (ப.ஆ.), ஆளும் தமிழ், ப.45
7. குருசாமி ம.ரா.பொ., தமிழ் நூல்களில் குறிப்புப் பொருள், ப.11
8. நாச்சிமுத்து.கி., இலக்கணத்தில் வழுவும் வழுவமைதியும் தொல்காப்பியக் கிளவியாக்க அணுகுமுறையில், ப.5
9. ஜீன்லாறன்ஸ்.செ (ப.ஆ.), பகவதி.கு (ப.ஆ.), தொல்காப்பிய இலக்கியக் கோட்பாடுகள், ப.359
10. நா. பார்த்தசாரதி., மொழியின் வழியே, ப.48
11. மேலது., ப.49

துணையன்கள்

1. குருசாமி. ம.ரா.பொ., தமிழ் நூல்களில் குறிப்புப் பொருள், நரேந்திர சிவம் பதிப்பகம், கோவை:1980
2. கோபாலையர்.தி.வே (பதிப்பாசிரியர்), அரணமுறுவல்.ந (பதிப்பாசிரியர்), தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் – இளம்பூரணம், தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை:2003
3. செல்வராசு. சிலம்பு நா (பதிப்பாசிரியர்), ஆளும்தமிழ், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை: 1999
4. நா. பார்த்தசாரதி., மொழியின் வழியே, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை:2002
5. நாச்சிமுத்து.கி., இலக்கணத்தில் வழுவும் வழுவமைதியும் தொல்காப்பியக் கிளவியாக்க அணுகுமுறையில், மொழிபண்பாட்டு ஆய்வு நிறுவனம், கோவை: 2007
6. மணவாளன்.அ.அ., இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கியக் கோட்பாடுகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சிநிறுவனம், சென்னை: 1995
7. ஜீன்லாறன்ஸ்.செ (பதிப்பாசிரியர்), பகவதி.கு (பதிப்பாசிரியர்), தொல்காப்பிய இலக்கியக் கோட்பாடுகள், உலகத்தமிழாராய்ச்சிநிறுவனம், சென்னை: 1998

References

1. Gobalaiyar.Thi.ve, Aranamuruval.N., Tholkappiyam Sollathikaram – Ilampooranam, Tamilman Pathippakam, Chennai:2003
2. Gurusamy.Ma.Ra.Po., Tamil Nulkalil Kurippup Porul, Narendra Sivam Pathippakam, Kovai:1980
3. Jean Lawrence.Se, Bagavathi.Ku., Tholkappiya Ilakkiyak Kotpadukal, International Institute of Tamil Studies, Chennai:1998
4. Manavalan.A.A., Irupadham Nootrandin Ilakkiyak Kopdadukal, International Institute of Tamil Studies, Chennai:1995
5. Nachimuthu.K., Ilakkanathil Vazhuvum Vazuvamaithiyum Tholkappiyak Kilaviyakka Anukumuraiyil, Mozhi Panpattu Aayvu Niruvanam, Kovai:2007
6. Parthasarathi.Na., Mozhiyin Vazhiye, Tamil Puthagalayam, Chennai:2002

7. Selvarasu. Silambu Na., Aalum Tamil, International Institute of Tamil Studies, Chennai:1999

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி / Author Contribution Statement: இல்லை/NIL

கட்டுரையாளர் நன்றியுரை / Author Acknowledgement: இல்லை/NIL

கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி / Author Declaration: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும்

இல்லை என்று உறுதிமொழி அளிக்கிறேன் I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work

License



This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Our journal adopts CC BY License Creative Commons Attribution 4.0 International License <http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> . It allows using, reusing, distributing and reproducing of the original work with proper citation.